

Prišel je do grajskega sadovnjaka, ki je segal na tej strani sem do potoka, rahlo žuborečega po ravněji, a kameniti strugi. Črez vodo se je vzpenjal tukaj ozek, iz brezovih debel narejen mostič.

Dvignil je pogled in — nemo obstal.

Na mostiču je stala vitka deva, v priprosti, svitlosivi obleki, mirno zroča v hiteče vodovje. Kriva, preko potoka nagnjena jablana je v lahno zibajočem se pomladanskem vzduhu vsipala svoje belorudeče cvetje po fini, temni glavi in po lasih spletenih v debelo, dolgo kito. Gledala je v stran, Ivan je videl samo pol njenega milega profila. A ta slika, polna nežnega soglasja in pr rodne poezije, je tako silno ugajala duševnemu stanju mladega Lesárja, njegovi popolnoma lepoti udani naravi, da je še stal in zrl na ono mesto, ko je deva že davno odšla in izginila za gostim drevjem in grmovjem sadnega vrta, ne da bi bila opazila svojega občudovalca. Najbližja steza do gradiča je bila skozi sadovnjak, a Ivan si ni upal za lepo prikaznijo, šel je dalje po svojem neravnem, od vode izpranem potu poleg potoka in stopil od druge, glavne strani na Jesenik.

(Dalje prihodnjíč.)

Pomladna.

Snežena še je naša plan
Potoček je leden,
A v zlatih žarkih trepeta
Pomladni, tihi sen.

In mehko boža dih njegov
Bregove in polje —
Ah, da zavel bi tudi v to
Zadušeno srce!

Kristina.

Kakošna bodi mati.

Francoski spisal B. H. Gausseron.

Napoleon je dejal, da je bodoča zla ali dobra nprav odvisna, jedino le od matere. Govoré z gospo Campanovo, je trdil, da so stari sistemi vzgojevanja ničvredni, ter poizvedoval hkratu, česa bi trebalo, da se vzgaja mladež prav in dobro.

„Mater je treba“ — je odgovorila gospa Campanova. Tak odgovor je osupnil Napoleona tako, da je vzkliknil: „Glej, ves sistem vzgojevanja v jedni sami besedi!“